

Вдъхновенъ съ любовь азъ жива,
Въ душата си дигнахъ теб' тронъ
И на отъ сърце, безъ протива
Теб' жална пѣсень за поклонъ.»

Не по-малко е сполучилъ и г-нъ Р. Жинзифовъ въ своя преводъ на «Краледворската рѣкописъ» (*) особенно въ приказката *Людиса и Люборъ*. (Гл. «Новобългарска сбирка» истаго, стран. 94—98.)

Литературното тоническо стихосложеніе, което отдавна съществува въ нѣмската литература, а отъ преди единъ вѣкъ и повече (1739) са е ввело въ руската, едвамъ сега и у насъ са срѣща, именно отъ какъ са е възродила нашата писменность; обаче не е достигнало още желаното съвършенство. За основа на туй стихосложеніе служатъ високутъ и низку слокове въ думитъ.

Високъ слогъ въ една дума са зве онзи, който има надъ себя си удареніе, и слѣдов. са произнося съ издиганье на гласа; той отговаря на дългъ метрическый слогъ, и са забѣлѣзва въ стиха съ чъртичката (—); а *низкъ* слогъ са нарича онзи, който нѣма удареніе, и слѣдов. произнося са по-низко отъ другитъ; той отговаря на краткъ метрическый слогъ и са забѣлѣзва въ стиха съ една *кратка* (·). Напр. въ думата *градина*, слогутъ *ди* е высокъ, а двата други: *гра* и *на* — низку.

Сѣкый высокъ слогъ, съ принадлежащитъ нему низку, съставя *стъпка*, която въ стиха значи туй сѣщо, каквото и тактутъ въ музиката. Думитъ, които съставятъ стихъ, могатъ или сѣка за себеси да образува отдѣлна стѣпка, бато напримѣръ:

(*) Сбирка отъ стары чешскы юначкы пѣсни. Преводъ отъ чешскый езикъ, Москва 1863.